

zon stonden te gloeien, en een klein, wit berkeboompje daarachter. De deuren naar den tuin stonden wijd open. — Het was zomer in Holland, mild en overvloedig, zooals het in haar herinnering zomer was geweest, heel dien tijd dat ze met Jack en Lilly buiten had gewoond. — Maar dat lag nu ver achter haar. Ze zuchtte, en wist niet waarom.

Ze ging zitten op knisperende heistruiken; aan haar voeten was een lage, zilverblinkende plas. Het water moest half verzonken zijn, of verdampt in de heete lucht. Mugjes zweefden over den stillen spiegel als een heel fijne wolk, en enkele blauw-groene libellen schoten heen en weer. Ze zat hier veel, de zon scheen op alles gelijkelijk; de grond was warm en de lucht trilde boven het water. Langzamerhand zou ze wel rustig worden, zoo, alsof haar leven haast ten einde was. Ze had altijd een boek bij zich, en een handwerk, maar meestal tuurde ze voor zich uit. Er was een donkere schaduw in gindsche sparrelaan, als ze daarnaar keek, dan werden haar oogen zacht. De boomen waren gaaf kegelvormig, en de onderste takken hingen zwaar in 't zand. — Wat zou ze als kind hier hebben gespeeld, en waaraan dacht ze toen? Ze zag een groot, donker huis voor zich, en een tuin, waarin kippen liepen; smalle, zandige paadjes, met een wir-war van fijne streepjes: afdrukken van de drie-vingerige kippenpooten. Ze kon daar wel steeds naar kijken, gehurkt, zoodat de zoom van haar rokje in 't zand hing. Als ze met haar vinger er tusschen door speelde, werd het grof en leelijk; dan zag ze ook dat het zand vuil was. Maar een paar stappen verder lag het vreemde netwerk dan nog ongeschonden. Zoo trok soms een waterspinnetje rimpels over den plas, maar die waren nog ijler en vluchtiger. Als ze zich over den spiegel van haar eigen leven boog, wat zou ze dan zien? Ook een wir-war van lijnen en onbegrijpelijke teekens? Ze deed haar oogen dicht; waarom zou ze daaraan denken? Het was niet zoo belangrijk, en een mensch mocht immers veel vergeten. Maar achter haar gesloten oogen voelde ze een heete schroeiing, dat was de vermoeidheid nog van dat laatste jaar. Dat jaar was als een vuur, waarin de rest van haar leven verzengde. — En toen dacht ze aan den avond bij Mr. James. Met een enkel woord riep hij het verleden bij haar op. Ze bekende plotseling dat ze het adres van Frans Lenooy gezocht had. Later noemde ze ook zijn naam, en het bleek dat de ander hem een enkelen keer had ontmoet; ze luisterde als een jong meisje naar het verslag daarover. Dus met Lenooy was ze naar Engeland gekomen? een geducht zakenman, had zich ook laten naturaliseeren. — Weet u dat zeker? vroeg ze. — Ja, zei hij, u heeft dat niet noodig gehad, het ging vanzelf, door uw huwelijk.

We waren op de zelfde boot, had ze nog gezegd, maar we kenden elkaar al langer. Toen tuurde ze voor zich uit, wist dat ze te oud was